

Epistola lui Iacov (4)

Capitolul 4

Stanley Bruce Anstey

© SoundWords, Online începând de la: 16.07.2021, Actualizat: 16.07.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Credința în legătură cu carnea, cu lumea și cu diavolul (versetele 1-10)

Iacov abordează acum o altă chestiune, care a tulburat pacea în comunitatea iudeo-creștină. Cei trei mari vrăjmași ai creștinului au lucrat necontrolat în viața multora care au declarat că sunt mântuiți: *carnea, lumea și diavolul*.

Problema era că unii dintre iudei, care mărturiseau credința în Domnul Isus, nu se rupseseră încă cu adevărat de vechea lor viață lumească, și astfel au adus aceste comportamente cu ei în comunitatea creștină. Chiar dacă au fost educați în iudaism - o religie care le-a adus mai aproape adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu - aceasta nu însemna că toți trăiau în credință. A existat o grupă mixtă printre credincioșii iudei. Mulți dintre ei s-au declarat de partea creștinismului și au început să se miște în rândurile creștine, dar au adus cu ei obiceiurile lumești. Dovada tristă a faptului că acești trei dușmani lucrau în mijlocul lor s-a văzut în „luptele și certurile” care erau între ei. Acest lucru, la rândul său, a pus sub semnul întrebării mântuirea lor.

Un indicator puternic, care arată dacă o persoană este cu adevărat mântuită, constă în atitudinea ei față de acești trei dușmani. Un credincios adevărat îi va vedea în lumina în care Biblia îi plasează - ca dușmani ai lui Dumnezeu și ai oamenilor (Efeseni 2.1-3). Un creștin adevărat va judeca carnea din el (Filipeni 3.3) și va merge pe drumul său în despărțire de lume, care este sub controlul diavolului (1 Ioan 5.18,19). Se poate ca un creștin adevărat să devină uneori neglijent și să dea loc vechii naturi în viața lui și atunci acționează carnal sau devine neglijent în relațiile sale cu lumea. Dar viața creștină normală se caracterizează prin faptul că fiii lui Dumnezeu judecă carnea și își urmează drumul în separarea de lume. Dacă o persoană nu manifestă aceste caracteristici în viața ei, ci permite *în mod obișnuit* ca viața ei să fie determinată de carne și trăiește într-o manieră lumească, acesta ar fi un motiv pentru a pune la îndoială autenticitatea mărturisirii ei.

De aceea Iacov folosește disponibilitatea creștinului de a condamna carnea, lumea și diavolul ca o dovadă în plus a credinței sale. În versetele 1 până la 3 el vorbește despre carne, în versetele 4-6 despre lume și în versetul 7 despre diavol:

- Carnea este un vrăjmaș *dinăuntru*.
- Lumea este un vrăjmaș *din afară*.
- Diavolul este un vrăjmaș *din iad*.

Acești dușmani lucrează împreună ca un fel de alianță de puteri, la care diavolul este „comandantul suprem”, ca să spunem așa. Carnea este un dușman în spatele liniei de front - ea se află în credincios și lucrează în legătură cu lumea și cu diavolul.

Planul lui satan este, în cele din urmă, de a păta gloria lui Hristos în lume și de a-i îndepărta pe oameni de El și de Evanghelia harului lui Dumnezeu. Deoarece creștinii poartă Numele lui Hristos, satan îi atacă. Dacă reușește să-i facă să dezonzoreze Numele pe care îl poartă, prin aceea că permit păcatul în viața lor, atunci el poate să-și atingă scopul. Oamenii privesc pe astfel de creștini ca pe niște ipocriți și se îndepărtează de creștinism. Acest lucru s-a întâmplat

Într-o mare măsură. Creștinii L-au reprezentat pe Hristos atât de rău în această lume încât este o minune că cineva mai vine la credință. Un exemplu trist în acest sens este ceea ce a spus Gandhi, fostul președinte al INC (*Indian National Congress*): „Dacă nu ar fi existat creștini, aș fi devenit eu însumi unul!”

Satan a încercat să distrugă mărturia creștină în lume prin distrugerea unității în cadrul comunității creștine și prin determinarea creștinilor de a năzui după lucruri lumești. Așa cum am menționat mai devreme, acest lucru oferă lumii o imagine că creștinii sunt nefericiți¹ și că nu se pot înțelege între ei și, prin urmare, că nu există de fapt nimic în creștinism.

Carnea

Versetul 1

Iacov 4.1: De unde sunt certuri și de unde lupte între voi? Nu de acolo, din plăcerile voastre, care se războiesc în mădularele voastre?

Iacov vorbește mai întâi despre activitatea cărnii: natura păcătoasă căzută într-un credincios. El întreabă: „De unde sunt certuri și de unde lupte între voi?” Cuvântul, care în limba originală este tradusă prin „lupte” [„războaie”], are sensul de lupte prelungite și de durată, în timp ce „cerurile” se referă la o ceartă specifică. Acest lucru arată că unele dispute între frați au o istorie îndelungată iar altele sunt pur și simplu incidente izolate.

Scopul întrebării lui Iacov a fost de a-i face să se gândească la sursa conflictelor lor și să condamne această rădăcină.² El răspunde la întrebarea sa cu o altă întrebare: „Nu de acolo, din plăcerile voastre, care se războiesc în mădularele voastre?” Folosirea cuvântului „mădular” aici nu se referă la imaginea că noi, ca și creștini, suntem mădulari ale trupului lui Hristos, ci la mădularele trupului nostru fizic. Folosirea cuvântului „plăceri” indică că ei nu numai că aveau dorințe senzuale în inimile lor, ci și că ei își satisfăceau aceste dorințe prin distracții păcătoase. De aceea prin această a doua întrebare, Iacov a indicat spre semnele unei probleme spirituale grave în sufletele lor. Ei au dat libertate cărnii în viața lor, iar acest lucru a provocat carnea tot mai mult. Astfel, această patimă după distracții s-a manifestat și în alte domenii ale vieții lor - a atârnat conflictele pe care le aveau în relațiile lor personale. De aici învățăm că conflictele dintre frați și surori se datorează faptului că permitem cărnii să acționeze necontrolată în diversele domenii ale vieții personale. Toate aceste lucruri provin din același principiu de bază: carnea.

Această stare printre credincioși cu siguranță nu este voia lui Dumnezeu. În Efeseni 4.1-4 apostolul Pavel a învățat că prima responsabilitate pe care o avem ca parte a trupului lui Hristos este de a menține unitatea Duhului. El a spus că acest lucru poate fi atins numai dacă fiecare mădular al trupului este marcat de smerenie, blândețe, îndelungă răbdare și toleranță. Subiectul străngerii laolaltă al mădularelor trupului lui Hristos nu face parte din slujba lui Iacov și, prin urmare, nu este menționat aici.³ Cu toate acestea, dragostea și unitatea dintre credincioși sunt teme care se regăsesc în tot Noul Testament și prin care ar trebui să fie caracterizată Biserica. Din nefericire, acest lucru a lipsit în rândul creștinilor timp de secole.

Versetele 2,3

Iacov 4.2,3: Pofțiți și nu aveți; ucideți și invidiați și nu puteți obține; vă luptați și vă războiți; nu aveți, pentru că nu cereți. Cereți și nu primiți, pentru că cereți rău, ca să risipiți în plăcerile voastre.

Aceste versete ne arată cum lucrează carnea pentru a stârni certuri și conflicte. Aceasta începe în inimă cu „pofța” nestăpânită de a poseda. Aceasta este lăcomie. Pofța poate deveni atât de puternică într-o persoană încât, în cazuri extreme, va ajunge chiar să „ucidă” pentru a obține acel țel. Dacă omul nu-și poate „atinge” și satisface dorințele râvnite, frustrarea sa va fi descărcată în alte domenii ale vieții sale. Ea se va manifesta prin faptul că persoana respectivă va fi o sursă de necaz în rândul credincioșilor. O astfel de persoană „se luptă și se războiește”. Acest lucru va apărea și în viața ei de rugăciune. Ori nu se va ruga nici măcar pentru asta – „nu cereți” – ori dacă se va ruga, va „cere rău”, pentru că are motive greșite. Deoarece țelul ei este de a „risipi în plăcerile [ei]”, nu va primi ceea ce cere.

Acest lucru ne arată că Dumnezeu se uită la inimă, atunci când Îi prezentăm cererile noastre în rugăciune. El nu numai că ne ascultă cuvintele, dar ne cercetează și motivele inimii, și dacă El constată că avem motive ascunse în ceea ce cerem, avem gânduri ascunse, aceste lucruri nu vor fi acordate. Deci, este destul de posibil să ne rugăm pentru lucruri total corecte cu motive total greșite, iar acestea vor fi atunci, bineînțeles, refuzate.

Păcatul lăcomiei se află în fiecare inimă umană (Marcu 7.22). [...] Dacă acest păcat se răspândește nestingherit în comunitatea creștină, vor exista cu siguranță conflicte și certuri. Dacă ținem seama de faptul că unii dintre oamenii cărora Iacov le-a scris nu erau nici măcar mântuiți, este de înțeles de ce au existat astfel de tensiuni. O persoană cu mentalitate cerească și o persoană cu mentalitate pământească niciodată nu vor judeca lucrurile în același fel.

Pentru a-i ajuta să aprecieze corect carnea, lumea și pe diavolul, precum și acțiunea acestei alianțe rele, Iacov abordează o serie de lucruri urâte, care rezultă din faptul că acestor lucruri li se dă frâu liber în viața unui creștin. Ravagiile pe care le provoacă în fiecare domeniu al vieții sunt îngrozitoare:

- Lupte și certuri (Iacov 4.1 a)
- Pofța de petreceri (Iacov 4.1,2)
- Lipsa rugăciunii (Iacov 4.2b)
- Lăcomia (Iacov 4.3)
- Necredințioșie față de Hristos (Iacov 4.4a)
- Caracter lumesc (Iacov 4.4b)
- Lipsă de putere pentru a se împotrivi diavolului (Iacov 4.7)

Lumea

Versetul 4

Iacov 4.4: Adulteri și adultere! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie față de Dumnezeu? Deci oricine va vrea să fie prieten al lumii se face vrăjmaș al lui Dumnezeu.

Iacov continuă să vorbească despre rezultatul inevitabil al unei persoane care trăiește cu poftă necontrolată: ea se va întoarce spre lume pentru a-și împlini dorințele (poftele). Dacă în viața unui credincios carnea nu este ținută sub control, ea va coopera cu lumea și cu diavolul, iar acești dușmani îl vor îndepărta practic de Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care Iacov continuă să ne avertizeze împotriva păcatului de a fi prieteni cu lumea. El spune: „Adulteri și adultere! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie față de Dumnezeu?”⁴ Ideea la care se referă Iacov aici este că este adulter *spiritual* să te întorci la sistemul lumii pentru a-ți satisface poftele; este o adevărată infidelitate față de Domnul. Să iubești lucrurile trecătoare ale acestei lumi (1 Ioan 2.17) înseamnă să fi necredincios Domnului. Pofta după posesiunile și plăcerile materiale este lăcomie, care este numită idolatrie (Coloseni 3.5). Răul idolatriei este că noi ne ridicăm în inima noastră un idol care se luptă cu Hristos pentru atenția și afecțiunea noastră (Ezechiel 14.3). Toate acestea sunt necredincioșie spirituală față de Domnul.

În afară de aceasta „lumea” se află într-o stare de răzvrătire deschisă împotriva lui Dumnezeu. Ea și-a arătat ura față de Hristos și L-a alungat. Cum poate atunci creștinul drept să vrea să aibă părtășie cu lumea? A face acest lucru este infidelitate față de Domnul. Ar trebui să fim prietenoși cu oamenii din lume, dar ar trebui să nu fim prieteni cu oameni lumești. Vorbim aici despre cooperare cu lumea, nu despre o relație de serviciu cu o anumită distanță, etc.⁵

Lumea este privită în Sfânta Scriptură sub trei forme diferite:

- Ca *loc* unde trăim (planeta pământ) și unde a venit Hristos, ca să moară pentru păcătos (Marcu 16.15; Faptele apostolilor 17.24; 1. Timotei 1.15; Evrei 1.2).
- Ca *sistem* de afaceri și activități, pe care omul l-a format în încercarea lui să se simtă fericit și mulțumit în îndepărtarea lui de Dumnezeu. Deoarece omul este o creatură complexă cu multe interese și dorințe, sistemul lumii a fost alcătuit cu multe domenii: politic, comerț, religie, divertisment, sport, etc. (Ioan 16.33; Romani 12.2; Galateni 6.14; 1. Corinteni 2.13; 3.19; Tit 2.12; 2. Petru 1.4; 2.20; 1 Ioan 2.16; 5.19). Este societatea în care Hristos este exclus (Ioan 1.10,11; 1. Corinteni 2.6-8).
- Ca *oameni* pierduți, care sunt implicați în sistemul lumii (Ioan 1.10b; 3.16,17; 17.23).

Iacov vorbește despre ultimele două aspecte ale lumii. El spune: „Deci oricine va vrea să fie prieten al lumii se face vrăjmaș al lui Dumnezeu.” Acesta este într-adevăr o afirmație care dă de gândit. El spune că atitudinea noastră față de lume trădează în mod clar atitudinea noastră față de Dumnezeu. Atunci când ne punem pe aceeași treaptă cu lumea, luăm o poziție care este împotriva lui Dumnezeu! Nu există un teren neutru aici. Răscumpărarea ne-a transformat din vrăjmași ai lui Dumnezeu în prieteni ai lui Dumnezeu (Romani 5.10). Atunci când o persoană răspunde la chemarea lui Dumnezeu și vine la Hristos, ea face prin mărturisirea ei o ruptură clară cu lumea, care L-a răstignit pe Hristos. Să te întorci după ce ai fost mântuit și să iei o poziție de prietenie cu lumea este o negare practică a mărturisirii noastre ca creștin. Oricine face acest lucru pune la îndoială mărturisirea sa, dacă este sau nu este cu adevărat mântuit. A continua prietenia obișnuită cu lumea este o dovadă de necredință și ar putea însemna că el sau ea nu este mântuit(ă) deloc. Iacov, prin urmare, folosește principiul

separării de lume ca un alt test de autenticitate a credinței unei persoane.

Versetul 5

El spune:

Iacov 4.5: Sau gândiți că în zadar vorbește Scriptura? Duhul care locuiește în noi dorește El cu invidie?

Ceea ce el vrea să spună aici este că Scriptura nu ne avertizează fără motiv împotriva acestor feluri de poftes lumești; ele sunt foarte periculoase și „luptă împotriva sufletului” (1. Petru 2.11). Iacov ne întreabă dacă noi credem cu adevărat că Duhul lui Dumnezeu care locuiește în noi ne-ar face să poftim la lucruri lumești. Ar fi absurd să credem că Duhul lui Dumnezeu ar ispiti un creștin să facă ceva care este atât de urât pentru Dumnezeu.

Când citim acest verset, ne-am putea întreba la care loc din Vechiul Testament s-a gândit Iacov. Însă el nu s-a referit la un anumit verset, ci vorbea cu privire la întregul tenor al Sfintei Scripturi. Mesajul Sfintei Scripturi înfierează în general poftes lumești. Cum, atunci, puteau ei să creadă că Dumnezeu ar fi mulțumit de ei, dacă ei ar urma un curs de prietenie cu lumea - fie cu *oamenii*, fie cu *sistemul*?

Versetele 6,7a

Iacov 4.6,7a: Însă El dă un har mai mare. De aceea zice: „Dumnezeu Se împotrivesc celor mândri, dar dă har celor smeriți”. Supuneți-vă deci lui Dumnezeu; ...

Iacov presupune că cineva va spune că nu a fost capabil să rupă legăturile relațiilor de lungă durată pe care le avea în lume, și a răspuns: „Însă El dă un har mai mare”. Adică, indiferent cât de puternică este forța de atracție a lumii, harul lui Dumnezeu este suficient pentru a întâmpina această față și a o învinge. El va da har fiecărui suflet încercat, așa că acesta poate birui lumea și se poate îndepărta de ea. Tot ce trebuie să facem noi pentru a primi acest mare har este să ne smerim înaintea Lui. În mod corespunzător, Iacov spune: „Dumnezeu Se împotrivesc celor mândri, dar dă har celor smeriți”. Mândria - dorința de a fi văzut bine de anumite persoane - este adesea cauza refuzului unei persoane de a face o ruptură clară cu lumea. Dacă un credincios prețuiește prietenii sale cu lumea mai mult decât prețuiește prietenia sa cu Domnul Isus, și pune pretențiile lumii mai presus de cerințele lui Hristos, atunci el trebuie să înțeleagă că Dumnezeu se împotrivesc celor mândri; harul Său nu îi va fi acordat. Dar dacă un om și-a dat seama cu adevărat că a fost o greșeală să fie într-un jug nepotrivit cu un necredincios (2. Corinteni 6.14-17), și se smerește înaintea lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu va revărsa harul Său nelimitat pentru acea situație și îl va ajuta să se desprindă de legăturile sale lumești. Iacov prezintă apoi singura concluzie logică a întregii situații: „Supuneți-vă deci lui Dumnezeu.” Adică, „supuneți-vă” Lui (la ceea ce El a spus în Cuvântul Său cu privire la lume) și căutați har la El, pentru a vă îndepărta de lume și de legăturile ei. În supunerea față de Dumnezeu se află puterea de a trăi creștinește.

Diavolul

Versetele 7b,8a

Iacov 4.7b,8a: ... împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi. Apropiați-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi.

Iacov continuă să vorbească despre cel de-al treilea dușman al creștinului: diavolul. Așa cum faraon a încercat să-i tragă pe copiii lui Israel înapoi în Egipt, după ce ei au părăsit țara (Exodul 14), la fel vrea dușmanul să-l tragă pe credincios înapoi în lume (faraon este o imagine a lui satan). De aceea Iacov spune: „împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi.” Ne putem întreba, cum să ne împotrivim lui, când el este cu mult mai puternic decât noi. Este adevărat; nu suntem în niciun fel capabili de o luptă cu satan, dar Îl avem pe Dumnezeu de partea noastră: „Cel Care este în voi este mai mare decât cel care este în lume” (1 Ioan 4.4). Ne-am fi putut gândi că Iacov ne-ar spune să fugim de diavol - dar este exact invers. Noi trebuie să rămânem fermi și să nu renunțăm la nici o parte din adevărul care ne-a fost dat.

Marea întrebare este: „Cum să facem acest lucru?” Iacov continuă să ne dea cheia pentru a ne putea împotrivi cu succes diavolului. Îi rezistăm prin apropierea noastră de Dumnezeu. Acest lucru poate fi văzut prin faptul că Iacov adaugă la îndemnul său de a se împotrivi diavolului: „Apropiați-vă de Dumnezeu, și El se va apropia de voi”. Când ne rugăm, citim și medităm la Cuvântul lui Dumnezeu (Evrei 4.16; 10.19-22), ne apropiem de Dumnezeu și El se apropie de noi. Rezultatul este, că avem părtășie cu El. Când suntem în prezența lui Dumnezeu, diavolul nu se va apropia de noi. El nu se simte bine acolo și va fugi. Astfel suntem scăpați de molestările sale. Prezența lui Dumnezeu este, prin urmare, locul de siguranță pentru credincios:

- **Psalmul 91.1-4:** Cel care locuiește în locul ascuns [protecția, adăpostul] al Celui Preaînalt va rămâne la umbra Celui Atotputernic. Spun despre Domnul: „Adăpostul meu și cetățuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred”. Pentru că El te va salva din lațul păsărarului, de ciurma distrugătoare. El te va acoperi cu penele Sale și te va adăposti sub aripile Sale; adevărul Său este scut și pavăză.

Aceste versete confirmă faptul că locuința Domnului este cu adevărat un loc de protecție pentru credincios. La figurat vorbind, ea este ca un castel puternic și ca un cuib de vultur mare. „Vânătorul de păsări” (satan) nu ne poate atinge atunci când suntem acolo.

- **Deuteronomul 33.12:** Iubitul Domnului, el va locui în siguranță lângă El.
- **Psalmul 143.9:** În Tine mă încred.

Satan tremură, când vede că cel mai slab sfânt stă pe genunchi.

Starea necesară a sufletului pentru a întâmpina pe cei trei dușmani ai creștinului

Versetele 8b-10

Iacov 4.8b-10: Spălați-vă mâinile, păcătoșilor, și curățiți-vă inimile, suflete împărțite! Întristați-vă și jeliți și plângeți: râsul vostru să se schimbe în jale și bucuria în mâhnire. Smeriți-vă înaintea Domnului și El vă va înălța.

Alegerea cuvintelor, pe care Iacov le folosește în aceste versete, ne arată că el se adresa unui public larg - inclusiv celor care erau doar credincioși de formă. A fost cu adevărat o mulțime mixtă. Activitatea acestor trei vrăjmași ai lui Dumnezeu și ai omului, dacă persistă neîmpiedicată în viața unui credincios, îl va duce moral și spiritual departe de Dumnezeu. El nu va pierde mântuirea veșnică a sufletului său, ci bucuria lui în părtășia cu Domnul ar fi pierdută. Viața lui ar putea deveni atât de carnală și lumească, încât ar fi greu de văzut dacă a fost cu adevărat mântuit. Acești vrăjmași îi vor împiedica pe simplii mărturisitori ai credinței să devină mântuiți (Efeseni 2.1-3).

Pentru ca acești dușmani să fie înfrânți, omul trebuie să aibă o stare sufletească corectă. De aceea, Iacov spune: „Spălați-vă mâinile, păcătoșilor, și curățiți-vă inimile, suflete împărțite!” Acesta este un apel la pocăință. Aceasta arată că cei cărora le scria erau în general într-o stare proastă. Versetele de la 1 la 3 confirmă acest lucru. Pentru cei care erau credincioși, pocăința îi va conduce la restabilirea sufletului și a părtășiei cu Dumnezeu (1 Ioan 1.9). Pentru cei care erau doar credincioși declarați, fără o realitate interioară, pocăința ar fi fost cea care ar fi dus la mântuirea sufletelor lor. În orice caz, pocăința și judecata de sine erau necesare, dacă ei voiau să trăiască în părtășie cu Dumnezeu. Curățirea mâinilor însemna despărțirea de necurățiile lumii. A curăța inima ar însemna să judeci activitatea cărnii dinăuntru. Una este exterioară, iar cealaltă este interioară (compară cu 2. Corinteni 6.14-7.1). O astfel de curățire și purificare nu poate veni decât printr-o întristare potrivită lui Dumnezeu, care duce la pocăință. De aceea Iacov spune: „Întristați-vă și jeliți și plângeți”. El adaugă: „Râsul vostru să se schimbe în jale și bucuria în mâhnire”. Această ultimă remarcă arată că noi trebuie să ne ocupăm serios cu aceste lucruri în prezența lui Dumnezeu.

Rezultatul promis este într-adevăr foarte frumos. El spune: „Smeriți-vă înaintea Domnului și El vă va înălța.” Când un credincios se smerește cu adevărat înaintea lui Dumnezeu pentru comportarea lui neatentă, restabilirea este promisă - există întotdeauna o cale de întoarcere la Dumnezeu. Dumnezeu este credincios; când ne recunoaștem eșecurile, El ne îndreaptă și ne aduce înapoi în comuniune cu El Însuși (1 Ioan 1.9). Să te smerești în adevărata judecată de sine este exprimat în limba greacă la timpul aorist⁶; aceasta înseamnă că acest lucru ar trebui să aibă loc o dată pentru totdeauna. Deci, ar trebui să existe o convingere profundă și sinceră în judecarea de sine, pentru ca noi să ne întoarcem de la rătăcirile drumului nostru - o dată pentru totdeauna.

Un om care a mărturisit (de formă) că este credincios - ceea ce, evident, unii dintre ei au făcut așa -, ar exprima acest lucru prin ignorarea muștrării și continuând să umble în căile sale carnale și lumești. Astfel, el ar dovedi că nu a avut credință autentică în Domnul nostru Isus Hristos.

Dovezi ale judecării de sine și restabilirii părtășiei cu

Dumnezeu (versetele 11-17)

Spre sfârșitul capitolului, Iacov abordează alte două rele care par a fi legate de subiectele anterioare. Prin abordarea acestor lucruri aici, Duhul lui Dumnezeu ne arată că convertirea unui om ar trebui să fie o dovadă că el s-a judecat cu adevărat pe sine însuși în ceea ce privește carnea și lumea. În primul rând, el vorbește despre răul unui duh pătimăș⁷ de a critica (Iacov 4.11,12) și, în al doilea rând, despre răul unui duh independent (Iacov 4.13-17). Rădăcina acestor lucruri carnale și lumești este, să te faci foarte important și să ai încredere în tine însuși. Unul are de-a face cu atitudinea față de legea lui Dumnezeu, iar celălalt are de-a face cu atitudinea față de voia lui Dumnezeu.

Versetele 11,12

Iacov 4.11,12: Nu vorbiți unul împotriva altuia, fraților! Cine vorbește împotriva fratelui său sau îl judecă pe fratele său vorbește împotriva legii și judecă legea. Iar dacă judeci legea, nu ești împlinitor al legii, ci judecător. Unul singur este Legiuitorul și Judecătorul: Cel care poate să mântuiască și să nimicească; dar cine ești tu, care-l judeci pe aproapele tău?

Acești credincioși se declarau convertiți și totuși se luptau și se sfâșiau între ei (Iacov 4.1,2); nicidecum nu se comportau ca niște creștini. Iacov continuă să îi avertizeze cu privire la efectele negative ale vorbirii „unul împotriva altuia”.

El dezvăluie acest păcat arătându-ne că înjosirea altora este de fapt o încercare indirectă de a se înălța pe sine. Partea rea a unui duh care critică și dojenește este că el nu numai că distruge unitatea, care ar trebui să existe între creștini, dar și că un astfel de spirit este în realitate condamnat de lege. Acest lucru se datorează faptului că legea ne poruncește să facem contrariul - să ne iubim fratele - ceea ce este legea împărătească menționată în Iacov 2.8. De aceea cel care își critică fratele [nejustificat] se pune deasupra legii în loc să se supună ei. Sfânta Scriptură ne învață că singura persoană care este superioară legii este Domnul Însuși - „Legiuitorul” (Isaia 33.22). Deci, atunci când ne judecăm fratele, ne punem de fapt pe noi înșine în locul Domnului! Acest lucru arată seriozitatea judecării fratelui. Omul care și-a judecat duhul său carnal și lumesc va înceta să mai vorbească împotriva fratelui său. Aceasta este o altă dovadă că credința lui este autentică.

Versetele 13-16

Iacov 4.13-16: Veniți acum, cei care spuneți: „Astăzi sau mâine vom merge în cutare cetate și vom petrece acolo un an și vom face comerț și vom câștiga!”, voi, care nu cunoașteți ce va fi mâine (pentru că ce este viața voastră? Este doar un abur, care se arată pentru puțin și apoi dispare), în loc să spuneți: „Dacă Domnul va vrea și vom trăi, vom face și aceasta sau aceea”. Dar acum, vă lăudați în îngâmfările voastre: orice laudă de felul acesta este rea.

A doua dovadă că un om și-a condamnat cu adevărat caracterul lumesc este că el încetează să mai trăiască în independență de Dumnezeu. Observațiile care urmează ale lui Iacov în

capitolul 4 sunt o muștrare a spiritului conștient de sine și independent care predomina printre acești iudei convertiți care s-au declarat de partea credinței.

Acești oameni pretindeau că Îl cunosc pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor al lor, dar doar modul în care trăiau ar fi arătat dacă Îl cunoșteau cu adevărat. Ei și-au făcut planuri ca un om al lumii, care nu-L cunoștea pe Domnul - fără referire la Dumnezeu. Ca exemplu Iacov spune: „Veniți acum, cei care spuneți: «Astăzi sau mâine vom merge în cutare cetate și vom petrece acolo un an și vom face comerț și vom câștiga!» (voi, care nu cunoașteți ce va fi mâine).” Deoarece nici ei, nici noi nu știm ce ne rezervă o zi, este o adevărată nebunie să te lauzi astfel. Astfel de cuvinte sunt un semn de aroganță și încredere în propriile capacități. Aceste lucruri sunt întruchiparea duhului lumii. Așa cum am mai spus: aceasta înseamnă să ne planificăm viața și să-L lăsăm la o parte pe Domnul. Solomon a muștrat acest spirit lumesc când a spus: „Nu te lăuda cu de ziua de mâine, căci nu știi ce va aduce o zi” (Proverbele 27.1). Egiptul este o imagine a acestei laturi independente a lumii. Egiptenii nu așteptau ca Dumnezeu să le trimită ploaie pentru recoltele lor, așa cum au făcut izraeliții (Iacov 5.7); ei își udau pământul [cu apele Nilului] și astfel nu depindeau de Dumnezeu (Deuteronomul 11.10).

Poate că te-ai gândit că un om ar trebui să-l implice pe Domnul în viața sa când este vorba de lucruri spirituale, dar în problemele lumești nu trebuie să-L deranjăm pe Domnul cu banalități cotidiene. Un astfel de mod de a argumenta ar arăta totuși o lipsă de înțelegere. Dimpotrivă, opusul este corect: Domnul este interesat de deciziile de zi cu zi din viața unui credincios. El dorește să ne ajute ca în frica lui Dumnezeu să se ia decizii corecte, ca să rămânem păziți de multele capcane ale vieții și de aceea El este interesat de toate domeniile vieții noastre.

Muștrând acest spirit independent, Iacov se referă la viața scurtă de pe pământ. Dacă ne concentrăm viețile noastre doar asupra lucrurilor vremelnice, fără ca Domnul să fie parte din ea, viața noastră va fi doar „un abur”. Un abur este ceva care nu doar că durează „scurt timp”, dar și ceva care nu are substanță. De aceea Iacov vrea să spună aici că o viață trăită fără a fi centrată pe Domnul este o viață goală. Aceasta este pagubă, pentru că viața este foarte scurtă și timpul pierdut nu poate fi recuperat.

El nu spune că un creștin nu ar trebui să-și facă planuri în viață. Apostolul Pavel a făcut asta fără îndoială, dar a adăugat la planurile sale cuvintele: „Dacă Domnul va îngădui” (1. Corinteni 16.5-8; compară cu Romani 10.1). Acest lucru arată că și-a lăsat planurile în seama Domnului. Ca și creștini credincioși noi nu suntem „din” lume, ci suntem „în” lume, și de aceea este așa că noi avem relații cu oameni din lume (Ioan 17.14-16). Deoarece trăim în lume, ar trebui ca afacerile noastre și îndatoririle pământești să fie făcute în dependență smerită de Domnul. De aceea Iacov propune ca ei ar trebui să spună: „Dacă Domnul va vrea și vom trăi, vom face și aceasta sau aceea”. Acest lucru îl aduce pe Domnul în orice situație, într-un mod practic. O astfel de dependență smerită va dezvălui autenticitatea credinței unei persoane.

Versetul 17

Iacov încheie acest subiect cu afirmația următoare:

Iacov 4.17: Deci aceluia care știe să facă bine și nu-l face, aceasta îi este păcat.

El nu spune că a face răul este păcat, ci a nu face binele este păcat. Aceasta arată că păcat nu înseamnă doar a face ce este greșit. De asemenea, este păcat să nu faci ceea ce știm că este corect. Am putea numi acest lucru un „păcat de omisiune”. Așadar, odată cu cunoștința vine și responsabilitatea. Asta nu înseamnă că ar trebui să închidem ochii de la mai multă lumină și cunoaștere (a adevărului), ci că ar trebui să căutăm harul lui Dumnezeu, pentru a face ceea ce știm că este corect. Punctul crucial aici este că posibilitatea să „facem binele” ne face responsabili pentru a-l face.

[Der Jakobusbrief \(4\)](#)

Tradus din *The Epistle of James*

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Nota redacției: Când creștinii își doresc lucruri lumești, prin aceasta ei arată că binecuvântările creștine nu sunt suficiente pentru ca ei, ca să fie pe deplin fericiți în ele.

[2] Unele traduceri folosesc în versetul acesta efectiv cuvântul „sursă” / „izvor”.

[3] Remarca redacției: Este posibil ca adevărul despre *un singur* trup să nu fi fost încă dezvăluit în momentul în care epistola a fost scrisă. Strângerea laolaltă a mădulelor trupului o găsim în multe locuri la apostolul Pavel, dar nu la Iacov.

[4] Traducerea engleză King James adaugă „și adulteri și”, dar pentru aceasta nu există prea multă sau deloc autoritatea în celelalte manuscrise ale Noului Testament. Biserica este privită în Sfânta Scriptură mai degrabă în forma feminină, decât forma masculină (2. Corinteni 11.2; Efeseni 5.23-32; Apocalipsa 19.7-9).

[5] Nota redacției: Pot exista și situații în domeniul evangheliei, în care intrăm în contact cu oamenii. Cu toate acestea termenul de „prietenie” în astfel de cazuri ar trebui să aibă o dimensiune foarte diferită decât aceea între creștini.

[6] Remarca redacției: Aorist este forma de timp (narativă) a trecutului, în mod deosebit în greacă.

[7] Remarca redacției: Printr-un duh pătimăș de critică nu se înțelege un duh bine intenționat de a cerceta lucrurile, pe care încă nu le-a înțeles. Fiecare creștin credincios ar trebui să se obișnuiască să clarifice lucrurile pe care el încă nu le-a înțeles.